

Κι' όσο πρὸς τὸ καλύβι πὸν δὲν εἴξερα
ζυγῶναμε, αἰσθανόμεονα πὸς κάτω
σέκανε λὲς νὰ βιάζεσαι περισσότερο
καὶ μοῦλεγες ἀσθμαίνοντας : περλάτει.

Καὶ φτάσαμε... θυμᾶσαι, ἦταν μεσάνυχτα,
φρουσοῦσε δυνατὴ κοσμοχαλάσιρα
πνοὴ ἀνέμου στὰ γυννὰ χαμῖδεντρα,
μὰ πάνω ὁ οὐρανὸς φλόγιζε ἀπ' ἄστρα.

Δὲν ξέρω τότε πῶς καὶ γιατί βρέθηκα
τόσο κοντά σου... ἐθάμπωσε τὸ φῶς μου,
δὲν ἄκουα τίποτα μόνο ἐνωθῶ
τὸ βουῖσμα τῶν δέντρων, λὲς, ἐντὸς μου.

Κι' ὕστερα σὰν ξημέρωνε, ὅταν θέλησα
ἀπὸ ἕνα φόβο, Θέ μου, νὰ σάφήσω,
θυμᾶσαι, πὰ δὲν ἔβλεπα ἀπὸ σένα
ἄλλον νὰ μὸδηγήσῃ νὰ γυρίσω.

Κι' ἀπὸ μεοῖς τοῦ δρόμου ἐξαναγύρισα
μετανιωμένη κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο,
— τὸ δρόμο, σοῦπα, δὲν τὸν βρῖσκω ἀγάπη μου
γιὰ νὰ σάφήσω ἐσένα καὶ νὰ φύγω...

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ

Προχτὲς καθὼς ἀνθίσανε στοὺς κήπους τ' Ἀγιοκλήματα
κι' ἀνοιξε τ' ἄσπρο Γιασεμί...
ἕνα πικρὸ παράπονο μὲ συνεπῆρε μὰ στιγμή,
καὶ πνίγηκε ἢ φτωχὴ καρδιά στῆς Νοσταλγίας τὰ κύματα...

Κι ὁ λογισμὸς μου, χνουδωτὸ μελίσι, πέταξε μακριά,
στὸ πατρικὸ περβόλι
πὸν θὰ νυφροτολίστηκε μὲ Γιούλια καὶ μὲ Γιασεμί,
σὰν ἕνα παραδείσιο ἀραξοβόλι...

Καὶ στὰ λευκὰ τριαντάφυλλα πὸν θὰ φυλάξουν οἱ ἀδερφές,
καὶ στὰ ζουμπούλια,
γιὰ τὸ πρωτομαγιάτικο στεφάνι ὅταν θὰ πλέξουνε,
νὰ τὸ ἀπιθώσουν στῆ Νοτιά, νὰ τὸ μυράνει ἢ Πούλια...

Αὐτὰ λαχτάρησε ἡ ψυχὴ—γλυκιοὶ παιδιάτικοι καῦμοι—
κι' ἄρχισε τὰ θρηνήματα...

Τώρα πὸν γύρω ἀνθίσανε τὰ ἐβωδερά Ἀγιοκλήματα,
κι' ἀνοιξε τ' ἄσπρο Γιασεμί...

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ